

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1657

§. 58. Ego autem rogavi pro vt te non deficiat fides tua. v. 32.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

Et sunt, confestim incessit eum cupido evertendi ista verba Christi, & sciebat miseriam Apostolorum, eosque calumnia impetens uti totum, experire sibi permitti occasionem tentandi illos novos heroes regni contra sele erigendi. Et quia adhuc muniti erant gratia Dei singulari per factam synaxin, quam paulo ante susceperant, & ideo in iis nil mali demon operari poterat, petiit a Domino licentiam eos tentandi, vexandi, affligendi & agitandi, sicut fecerat in S. Iob, idcirco Prælatum suæ futuræ Ecclesiæ Dominus sollicitè admonet per repetitionem verbi: *Simon, Simon* & ei insidias demonis manifestat, dicens: *Eccce satanas expetiuit vos ut cribraret, sicut triticum, nisi vigilaueritis super vos & hic præcipue, certè cadetis enormiter, me in tentationibus meis relinquendo & pro vobis fugiendo.*

Domine valde apposite tentationem comparasti cribrationi & materiâ in quibus tentationem suam demon instituit cribro, quia sicut in hoc grana tritici secernuntur à paleis: grana enim remanent super cribro sordida vero & zizania sub cribro agitata decidunt & abiiciuntur. Ita profus fideles & sancti in tentatione manent constantes, impii vero & leues deficiunt & decidunt à te Deo & regno sancto tuo. ita deciderunt à te omnes apostata à religione & fide tentatione voluptatum vel opum vel honorum agitati, sed ut nihil proficiat inimicus in nobis, tu corda nostra posside, tu nos reges. Tibi in omnibus & per omnia corda nostra sint subiecta, ut non velimus, nisi quæ tibi placita sunt semper.

§. 58. *Ego autem rogavi pro ut te non deficiat fides tua. v. 32.*

Dum diabolus astute & vehementer expeteret vos cribrare, sicut triticum per varias tentationum species, præuidens casum naturaliter securum, ex parte vestra, me interposui, ut Pontifex constitutus inter Deum Patrem & homines, & ut turba cadere permitteretur Diuinæ quidem Providentiæ permisi, meis tamen meritis & precibus interpositis effeci, ut caput & Vicarius post me in Ecclesia mea futurus, non deficeret saltem à fide sua, qua credit, me esse Christum filium Dei viui, redemptorem & saluatorem mundi, & sic manifestabitur infirmitas humana in lapsuris & potentia gratiæ meæ in conseruando, qui nisi teneretur, certo laberetur.

Sed quæso Domine, quomodo verum est quod rogaueris, ut non deficiat fides Petri? quando quidem videtur defecisse, negando, & videris rogando non impetrasse indefectibilitatem? Audio hic Doctores Ecclesiæ tui respondere sic: etsi Petrus Christum ad horam ore negauerit, & sic caritatem amiserit, fidem tamen corde retinuit. Alios vero sic audio dicere: etsi Petrus eam fidem quam charitatem amiserit, in vehementi turbatione & pauore,

id fuisse ad modicum temporis spatium, adeo vt mox renata fides viuidius in eo reuixerit, hinc censendum esse non defecisse, id est non esse auulsam funditus aut radicitus extirpatam, sed turbatam potius fidem Petri ad tempus quam mortuam sed inter has responsiones, prior sola solida est obiectionis solutio. quia in corde Petri nihil video immutatum, in ore solo video confessionem mutatam, dixerat enim apud Cæsaream Philippi *Tu es Christus filius Dei*, in aula pontificis dicit: *Non noui hominem istum*. quod autem cor & os differant ex Apostolo satis liquet, *Corde creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem*. Poterat ergo Petrus in corde retinere iustitiam internam aliquam & ex ore perdere iustitiam aliam, ex qua amissa non debeat argumentari continuò etiam perditam esse alteram, nisi vnum sit cætera omnia, quod sentire est insanire.

Omnipotens misericors Deus, qui rogasti patrem pro fide Petri, eamque omni tempore clementer & potenter conseruasti, te ex corde oramus supplices, da vt in hac peregrinatione relictis deuijs regulis rectam viam, quæ à te monstrata est nobis teneamus, nempe fidem S. Petri tui Vicarij. Hæc enim non de fecit tua gratia, quia tu sic rogasti, & ex auditus es, pro tua reuerentia, iaciens eo pacto fundamentum tuæ Ecclesiæ indefectibilis in fide & fidei doctrina, ne possemus, nisi velle-mus, circumferri omni vento doctrinæ. Pro hoc tam eximio munere, quo indefectibilem fecisti Ecclesiam tuam in suo capite imensas ago tibi gratias, & gratulor omnibus hominibus, quibus dedisti hoc dono Asylum veritatis, vt possit quilibet esse certus de suæ fidei veritate si nimirum expendat, an cum, indefectibili per promissionem Christi, fide Petri conueniat, qui Romæ moriendo hæreditatem præstantissimam Romanæ Ecclesiæ reliquit.

§. 59. *Et tu, aliquando conuersus, confirma fratres tuos. v. 32.*

Quid audio Petre de te? conuerterisne? imo verò. Itaque etiam præuè auerteris à Christo? Etiam, & quomodo hoc fiet? Postea apparebit quod negando Christum non fidem abijciendo. Vnde sciam te non abie-cisse fidem ex corde? In eo quod sponte ad Pontifices & seniores non adij, obruli, prodidi, vt collega meus, nec ita fugi, vt non sequerer saltem à longè, quod non fecerunt alij collegæ fratres mei. Vnde ergo conuersus fuisti Petre? A negatione oris, quomodo autem? respiciente me per suam gratiam Domino, & quid tunc faciebas, quo tua conuersio notificaretur? os pollutum negatione laui. Vnde & qua aqua tantum dedecus potuit lauare? lacrymis ex fontibus geminis super ore manantibus. ita conuersus sum. vnum os negauit, duo oculi confessi sunt iterum. tantane virtus inest lacrymis?